

Sygn. akt III CSK 10/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi G. sp. z o.o. w K.
przeciwko T. sp. z o.o. w K.
o uchylenie wyroku Sądu Polubownego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 497/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 600 (sześćset) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na drugiej i ostatniej spośród wymienionych przesłanek.

Potrzeba wykładni przepisów prawa zachodzi wtedy, gdy przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji i naruszenie ich zarzucono w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Skarżący ma obowiązek nie tylko wskazać, przepis prawa budzący poważne wątpliwości, ale również sprecyzować na czym wątpliwości te polegają. Powinien również wykazać, że określony przepis nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; w tym ostatnim przypadku konieczne jest przytoczenie rozbieżnych orzeczeń (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 oraz z dnia 24 lutego 2012 r., III PK 274/11 – nie publ.).

Skarżąca, powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., zarzuciła błędną wykładnię art. 1180 § 3 k.p.c. w odniesieniu do kwestii, czy zaniechanie przez stronę postępowania arbitrażowego zaskarżenia postanowienia sądu arbitrażowego w zakresie uznania się przez ten sąd za właściwy do rozpoznania sprawy, pozbawia następnie tę stronę prawa do powoływania się na niektóre podstawy skargi o uchylenie wyroku sądu arbitrażowego z art. 1206 § 1 k.p.c. W związku z tym należy zważyć, że skarżąca była podmiotem inicjującym postępowanie przed sądem arbitrażowym na podstawie spornej klauzuli, a podjęta przez nią polemika uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ma na celu przedstawienie własnej oceny sprawy, konkurencyjnej wobec ustaleń dokonanych przez Sąd drugiej instancji.

O oczywistej zasadności skargi stanowią łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 – nie publ.). W przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatrył się tak rozumianej oczywistości. Skarżąca wskazała bowiem na stwierdzenie Sądu Apelacyjnego, że sąd arbitrażowy nie uznał swej właściwości w formie odrębnego postanowienia, przy czym nie ulegało wątpliwości, że właściwość sądu polubownego została przezeń przyjęta. Ponadto skarżąca zarzuciła, że Sąd odwoławczy naruszył art. 1162 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że podstawę właściwości Sądu arbitrażowego stanowił zapis na sąd polubowny wyrażony przez czynności konkludentne z pominięciem formy pisemnej. Stwierdzenie to stoi w sprzeczności z treścią uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, w którym wskazano, że zapis na sąd polubowny zawarty był w umowie z dnia 1 stycznia 2010 r. (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 czerwca 2014 r., s. 25-29).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).